

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság

5.Bf.280/2023/21. szám

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. január 31. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A bűnpártolás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 ellen indult büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2023. június 22. napján kihirdetett 13.B.14/2022/23. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 1 (egy) év 4 (négy) hónapra mérsékli.

Megállapítja, hogy Terhelt1 vádlott 2020. május 20. napjától 2020. szeptember 16. napjáig közigazgatási területre korlátozott bűnügyi felügyelet hatálya alatt állt.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a bevezető részben az elsőfokú ítélet számát 13.B.14/2022/23. ügyszámra pontosítva jelöli meg, továbbá rögzíti, hogy a vádlott Település2 településszintű bejelentett lakóhellyel rendelkezik, tényleges tartózkodási helye is a tartózkodási helyeként feltüntetett cím, a vezetői engedélyének száma: igazolványszám

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával 15.600 (tizenötezer-hatszáz) forint bűnügyi költség merült fel, melyet Terhelt1 vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Budapesti Környéki Törvényszék 2023. június 22. napján kihirdetett 13.B.14/2022/23. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki bűnpártolás vétségében [Btk. 282.§ (1) bekezdés b) pont] és állatkínzás vétségében [Btk. 244.§ (1) bekezdés b) pont III. fordulat]; és ezért őt a bíróság – halmazati büntetésül – 1 év 9 hónap fogház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre, valamint 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, azt a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban megjelölve, a 2019. május 21. napjától 2020. május 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, valamint a vádlott vonatkozásában felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az ítélet ellen az ügyészség a két bizonyíték kirekesztését is sérelmezve, súlyosítás, a vádlott az ok és cél megjelölése nélkül, védője pedig felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.603/2023/5. számú átiratában az ügyészségi fellebbezést visszavonta, egyúttal az elsőfokú bíróság ítéletének az általa részletesen kifejtett pontosítások melletti helybenhagyására tett indítványt.

[4] Utalt arra, hogy a fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű. Az eljárási szabályok körében egyetértett a réteges hangelemzésről készített szaktanácsadói nyilatkozat és tanú8 szaktanácsadói tanúvallomása, továbbá Terhelt1 tanúvallomása megjelölt részének bizonyítékok köréből történő kirekesztésével a Be. 167. § (5) bekezdés utolsó fordulata alapján.

[5] Ezzel összefüggésben részletesen kifejtette, hogy a réteges hangelemzés a műszeres vallomásellenőrzés egyik módszere, figyelemmel arra, hogy azt a szaktanácsadó szoftveres hangelemző technikával végzi, így ennek büntetőjogi szabályozása a Be. 212.§ alá tartozik. Bár a terhelt aláírt egy nyilatkozatot, mely szerint hozzájárul, hogy a tanúvallomását vizsgálatok céljára felhasználja a nyomozó hatóság, azonban ez a hozzájáruló nyilatkozat sem a vizsgálatot elvégző (hatóság) személyét, sem a vizsgálat jellegét, célját nem rögzítette, így az – ahogy az elsőfokú bíróság is hivatkozott rá – a műszeres vallomásellenőrzés elvégzéséhez szükséges beleegyező nyilatkozatként nem értékelhető.

[6] Osztotta a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú bíróság érvelését Terhelt1 tanúvallomásának felhasználhatóságáról tett megállapításai kapcsán is. A tanú egyes kérdésekre nem kívánt válaszolni, és miután e kérdések a büntetőjogi felelősségre vonásával összefüggő tárgyat érintettek, ehhez a Be. 172. § (1) bekezdése alapján törvényes joga volt, amely akkor is megillette, ha fáradságra is hivatkozott.

[7] Az ügyészség álláspontja szerint azonban szükséges vizsgálni, hogy a törvényszék sértett-e eljárási szabályt azzal, hogy járásbírói hatáskörbe tartozó ügyben mondta ki bűnösnek a vádlottat. Előzményként kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság az előkészítő ülésen megállapította, hogy bár a vádiratban szereplő bűncselekmények nem tartoznak törvényszéki hatáskörbe, azonban szükségszerűen vizsgálni kell, hogy az alapcselekményhez bűnsegédként társulhatott-e a vádlotti magatartás, ennek ellenére ezt követően az általa meghozott végzésben „csak” arról hozott rendelkezést, hogy a vádbeli cselekmények a vádtól eltérően – a lopás vétségének mellőzésével – bűnpártolás büntettségének és állatkínzás vétségének minősülhetnek, amelyek azonban járásbírói hatáskörbe tartoznak. Majd ezt követően lefolytatta a bizonyítási eljárását, amelynek lezárását követően – az ügyészi perbeszéd tartalmára figyelemmel – újabb végzésben rendelkezett arról, hogy a vádlott cselekményei a vádtól eltérően is minősülhetnek, az állatkínzás vétségén túlmenően a Btk. 160.§ (1) bekezdés vagy a (2) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő bűnsegédként elkövetett emberölés büntettségként, vagy pedig a Btk. 282.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző és aszerint minősülő bűnpártolás vétségeként.

[8] Hangsúlyozta, hogy a vádirati tényállás azt rögzítette, hogy a sértettet miután ismeretlen helyre távozott a műhelyéből, ismeretlen személy, ismeretlen módon és ismeretlen indokból megölte, azaz sem a sértett megölését, sem pedig azt a magatartást nem róta a vádlott terhére, hogy azért ment volna a sértetthez, hogy onnan – előzetes megállapodás alapján – elcsalja, így fel sem merülhetett a sértett életét sértő cselekményhez nyújtott bűnsegély a vádlott részéről. Miután a vádlott terhére csak utólagos magatartása, egész pontosan a sértett telefonjának és kutyájának elrejtése, valamint a megfélemlítés célját szolgálva gépkocsijának visszavitele volt a vád alapján terhére róható, ezért a vád tárgyává nem tett megállapítások vizsgálata a vád túlterjeszkedésének tilalmába ütközött volna. Hozzátette azonban, hogy logikus érveléssel vezette le az elsőfokú bíróság is, hogy az előzetes megállapodásra miért nem vonható kétséget kizáró következtetés.

[9] Arra is rámutatott, hogy a vádhatóság a Be. 21. § (8) bekezdésére alapozta a Budapest Környéki Bíróság előtti vádemelést, miután azonban ez illetékességi szabály, így a törvényszék hatáskörét semmilyen módon nem alapozhatta volna meg. A törvényszék tehát akkor járt volna el helyesen, ha a Be. 23. §-a és a Be. 485. §-a alapján a tárgyalás előkészítése során vizsgálva és észlelve a hatáskörének hiányát, az ügy áttételéről rendelkezik. Ugyanakkor a bizonyítási eljárás lefolytatása és ügydöntő határozat meghozatala a Be. 608. § (2) bekezdés c) pontjának 1. fordulata szerinti abszolút eljárási szabálysértést nem valósított meg, mert ez csak arra az esetre szól, ha a hatáskörét túllépi. Márpedig a jogirodalom is egységes annak megítélésében, hogy a bíróság a hatáskörét akkor lépi túl, ha a járásbírói bíróság jár el az első fokon törvényszék hatáskörébe tartozó ügyekben. Tehát bár a bíróság a Be. 485. §-ában foglaltakat megsértette, mert az ügyet – noha észlelte hatáskörének hiányát – nem tette át, de az az eljárás lefolytatására érdemi kihatással nem volt, azért az ítélet hatályon kívül helyezése a Be. 609. § (1) bekezdése értelmében sem indokolt.

[10] A tényállást túlnyomórészt megalapozottnak találta, csak az elsőfokú ítélet [17] bekezdésében írtak mellőzését látta indokoltnak, mert álláspontja szerint erre vonatkozó vád hiányában szükségtelen annak rögzítése, hogy nem bizonyított, miszerint a sértett életét követelő bűncselekményben elkövetőként részt vett volna, a végrehajtás előtt vagy alatt bünt leplező magatartásra akárcsak vállalkozott volna.

[11] Az irányadó tényállás alapján okszerűnek találta a vádlott bűnösségére vont következtetést, s kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság példaértékű részletességgel, alaposággal adott számot a bizonyítási eszközök tartalmáról, elfogadásuk vagy elvetésük indokairól. Miután a fenti bekezdés mellőzésén túl a tényállás megalapozatlansági hibában nem szenved, így az elfogadott bizonyítékok eltérő értékelésének lehetősége nem nyílik meg.

[12] A bűncselekmények minősítését törvényesnek tartotta, a jogi indokolásban írtakkal is mindenben egyetértett.

[13] Az átiratban kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket hiánytalanul feltárta, s azokat a súlyuknak megfelelően értékelte, álláspontja szerint a büntetési célok sérelme nélkül annak enyhítésére nincs törvényes alap.

[14] Az egyéb járulékos rendelkezéseket is törvényesnek találta, ugyanakkor utalt arra, hogy a rendelkező részben fel kell tüntetni a vádlott által bűnügyi felügyeletben töltött időt és azt, hogy Település2 településszintű lakcímmel rendelkezik.

[15] A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában az elsőfokú ítélet téves ténybeli következtetésen alapuló részbeni megalapozatlanságára hivatkozott. Ezt arra vezette vissza, hogy a bíróság bizonyítékok nélkül, csupán feltételezések alapján állapította meg egyrészt azt, hogy sértett sértett szándékos bűncselekmény áldozata lett, de azt is, hogy az ismeretlen elkövető átadta a telefonját, a kutyáját és a Hummer típusú gépkocsiját a vádlottnak, hogy azt rejtse el, s keltse azt a látszatot, hogy a sértett Szlovákiába ment, s úgyszintén a védeence ezzel kapcsolatos későbbi tevőlegességét.

[16] Utalt a közvetlen bizonyítékok hiányára és arra, hogy a bizonyítékok halmazából többféle következtetés is levonható, a bűnpártolás és állatkínzás vétségében való büntetőjogi felelősség megállapítására a bizonyítékok egyoldalú értékelése alapján, azokat feltételezésekkel kiegészítve került sor.

[17] Ezzel összefüggésben hangsúlyozta a feltárt motiváció hiányát és azt, hogy a vádlott gépkocsijában a kutyanév kutya genetikai profiljával egyező szörképlet azonosítására nem került sor, márpedig a járműből, mint minden másból a kutyaszőrt szinte képtelenség teljesen eltávolítani. Így a kutya védeence általi kivitele és elhagyása sem igazolt, s a megtaláló nyilatkozata alapján nem zárható ki, hogy a kutya előző nap délután vagy este került oda.

[18] Ennek folytán, bár az elsőfokú bíróság a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, a bizonyítékokból nem a megfelelő következtetést vonta le, ezért összességében bizonyítottság hiányában a vádlott felmentését indítványozta.

[19] A védő a nyilvános ülésen perbeszédét a fellebbezés indokolásában foglaltakkal egyező tartalommal terjesztette elő.

[20] Terhelt1 vádlott felszólalásában és utolsó szó jogán a védői perbeszédében elmondottakkal mindenben egyetértett, s kiemelte még, hogy büntetőjogi felelősségének vizsgálata, az ügyének alapügytől való elkülönítése törvénysértő volt.

[21] A sértetti jogi képviselő pedig felszólalásában az elsőfokú ítélet megalapozottsága mellett érvelt.

[22] A vádlotti és védői fellebbezés enyhítést eredményezően bizonyult alaposnak.

[23] Az ügyészi fellebbezés visszavonása okán a bejelentett védelmi fellebbezések alapján, azok felmentést célzó tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel teljeskörűen felülbírált.

[24] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat túlnyomórészt betartva folytatta le az eljárást. Az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 608. § (1) és (2) bekezdésében foglalt feltétlen, továbbá a Be. 609. § (1) és (2) bekezdése szerinti relatív eljárási szabálysértést az ítéltábla nem észlelt.

[25] A hatáskör vizsgálatát illetően annak hiányát, az áttétel elmulasztását és a vádon túlterjeszkedést kifogásoló fellebbviteli főügyészségi érvelést illetően a másodfokú bíróság a következőkre mutat rá.

[26] A teljesen egyező, évtizedes bírói gyakorlat szerint nem értékelhető vádon túlterjeszkedésként, ha a vádhoz képest az elkövető kilétét és valamely bűncselekmény törvényi tényállásába illeszkedő elkövetési magatartás lényegét illető változtatás nélkül, tehát a tettazonosság keretei között a bíróság a vádiratban le nem írt tény – pl. egy másik bűncselekmény törvényi tényállásának részét alkotó eredményt, vagy tudati tényeket – is megállapít, és a cselekményt ennek figyelembevételével értékeli. A vádelv ugyanis nem jelent minden részletre kiterjedő szükségszerű azonosságot a vádban leírt és az ítéletben megállapított történeti tények között, annál is inkább, miután a bíróság nincs kötve a vádbeli minősítéshez, s az eltérő minősítés eltérő tényelemek megállapítását is szükségessé teheti az ítéletben. A bizonyítás eredményéhez képest tehát a bíróság pl. az elkövetés helye, módja, eszköze, eredménye, indítéka stb. tekintetében eltérhet a vádbeli ténymegállapításoktól anélkül, hogy ezzel a vádelvet sértené (EBH2011. 2385. III., BH 2021.66, BH2009.5)

[27] A tettazonosság, mint a Be. 6. §-ban foglalt alapvető rendelkezés anyagi jogi vetülete semmi mást nem jelent, mint a lényeges, elsődleges történeti tények azonosságát. Márpedig a terhelt lényegi tevőlegességének azonossága (a sértett szándékos bűncselekmény

folytán bekövetkezett halálát követően a kutya, és sértett telefonjának külföldre szállítása, a sértetti gépkocsi visszavitele) folytán a tettazonosság nem kérdőjelezhető meg pusztán az elkövető alaphűncselekményhez illetőleg az alaphűncselekmény elkövetőjéhez fűződő eltérő tudati tényei folytán, hiszen a bűnpártolás nem más, mint az (alap)bűncselekményhez utóbb (a befejezést követően) nyújtott bűnsegély. Ez abból is levezethető, hogy „res iudicata” okán az alaphűncselekmény elkövetőjével való előzetes megállapodása megállapíthatósága esetén, a terhelt büntetőjogi felelőssége a bűnpártolás miatti jogerős felelősségrevonását követően kizárólag rendkívüli perorvoslat, azaz perújítási eljárás keretében lenne vizsgálható.

[28] A tettazonosság körébe tartozó bűncselekmény miatti felelősségrevonás (annak vizsgálata) a vádhoz kötöttség/vádon túlterjeszkedés sérelmét a fent hivatkozott eseti döntésekből is kitűnően csak akkor eredményezheti, ha annak folytán a vádirati tényállásban rögzítettekkel ellentétes (és nem abból hiányzó) tények megállapítására kerül sor.

[29] Így, miután a vádirati tényállás egyebek mellett azt rögzítette, hogy a sértett életét ismeretlen személy, ismeretlen módon oltotta ki, – vádmódosítás hiányában – a vádelv sérelme nélkül ettől eltérő ténymegállapítást ítéletében a bíróság sem tehetett. Ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádirat Terhelt1 vádlott tudattartalmát illetően pusztán azt tartalmazta, hogy „aki előtt tudott volt, hogy sértettet megölték”, azt nem, hogy ezen ismeret az alaphűncselekmény elkövetése utáni, ezzel egyidejűleg viszont – bár ez a bűnpártolás és állatkínzás szempontjából semmilyen relevanciával nem bírt – részletesen kifejtette a cselekményt közvetlenül megelőző, a sértett távozását előidéző cselekvőségét, a sértettel történt találkozását. Így korántsem egyértelmű és nyilvánvaló azon ügyészi érvelés, hogy az alaphűncselekményhez és annak elkövetőjéhez való tudati tények vizsgálata vádon túlterjeszkedést jelentett, s hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor a tárgyalás előkészítése során – észlelve hatáskörének hiányát – az áttételről nem döntött.

[30] A vádirati tényállás fentiek szerinti, a B. 492. § (2) bekezdés d) pontja szerinti megszüntetést, s a Be. 493. § (1) bekezdése szerinti vádirat hiányosságainak pótlása iránti intézkedést meg nem alapozó megfogalmazása, de az is, hogy az ügyész az eljáró bíró hatáskörrel kapcsolatos kifejtett álláspontjára észrevételt nem tett, azt mutatja, hogy e kérdést nyitva hagyta, s a bizonyítási eljárás kereteit e tekintetben korlátozni nem kívánta.

[31] S bár kétségtelen, hogy a bíróság Be. 23. §-ából fakadó kötelezettsége a hatáskör és illetékesség vizsgálata, ahogy az is, hogy a vádiratban hivatkozott Be. 21. § (8) bekezdésében foglalt illetékességi (s nem hatásköri) rendelkezésre hatáskör nem alapozható, ugyanakkor a BH1999.58, BH2004.449, EBH2013.B.3 számú eseti és elvi döntésekben megnyilvánuló bírói gyakorlatra is figyelemmel, mely szerint, amennyiben a hatáskör a minősítés függvénye, a minősítés pedig a bizonyítás eredményétől függően alakulhat, indokolt – az eljárások felesleges megismétlésének elkerülésére – a magasabb, vagy kizárólagos hatáskörű bíróság eljárása, kijelölése, nem kifogásolható, hogy az elsőfokú eljárást a törvényszék folytatta le, s hozott egyébként a járásbíróóság hatáskörébe tartozó bűncselekményekben a vádlottat marasztaló határozatot. A törvényszéken ebből kifolyólag legfeljebb az kérhető számon, hogy az előkészítő ülésen kifejtett és jegyzőkönyvbe foglalt jogi álláspontjáról akkor nem hozott a Be. 495. § (1) bekezdés a) pontja szerinti – jogorvoslattal nem támadható – alakszerű határozatot.

[32] A vádtól eltérő minősülés lehetőségének mielőbbi bírósági megállapítása ugyanis nagy jelentőségű kérdés. Szolgálja azt, hogy felhívja az ügyész figyelmét minősítésének vitathatóságára, a bíróság a megfelelő mederbe terelje a bizonyítást és azt is, hogy a vádlott és a védő megfelelően készülhessen fel a védelemre és annak érdekében a bizonyítékait összegyűjthesse, illetőleg bizonyítási indítványait előterjeszthesse. Nyilvánvalóan ezt célozta az előkészítő ülésen az eljáró bíró szóbeli tájékoztatása, ugyanakkor alakszerű határozat meghozatalával szükséges lett volna egyértelműsíteni, hogy amennyiben a sértett halálát eredményező szándékos bűncselekményről a vádlott előzetesen tudomással bírt, úgy a vádban terhére rótt cselekvőség az alapbűncselekményhez nyújtott bűnsegélyként minősülhet, amely egyébként a törvényszék hatáskörét megalapozza.

[33] Ezzel együtt is a fellebbviteli főügyészségi átirat helytállóan mutatott rá arra, hogy a Be. 536. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel, mely szerint áttételnek a tárgyalás megkezdése után csak akkor van helye, ha az ügy elbírálása a bíróság hatáskörét meghaladja, a járásbírósági hatáskörbe tartozó bűncselekmény(ek) első fokon törvényszék általi elbírálása sem a Be. 608. § (1) bekezdés c) pontja, sem pedig a Be. 609. § (1) bekezdése szerinti eljárási szabálysértésként nem értékelhető. (A tárgyalás előkészítése során elmulasztott áttételt elrendelő döntés utóbb nem pótolható, a Be. 536. § (1) bekezdése – az ott írt feltételek teljesülése esetén – a már megkezdett tárgyalás lefolytatását kötelezővé, egyben az áttétel elmaradását támadhatatlanná is teszi.)

[34] Az elsőfokú bíróság a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének a rendelkezésre álló adatok szegényes volta ellenére messzemenően eleget tett.

[35] A bírósági eljárásban Terhelt1 vádlott figyelmeztetése teljekörű volt, kihallgatására törvényesen került sor. A tárgyaláson kihallgatott tanú1, tanú2, tanú4, tanú6, tanú5, tanú8, tanú7, tanú3, tanú37, tanú33 tanúk figyelmeztetése is szabályszerűen megtörtént.

[36] tanú9, tanú12, F.Á., tanú13, tanú14, tanú15, tanú16, tanú17, tanú18, tanú19, tanú20, tanú21, tanú22, tanú23, tanú24, tanú25 tanú26, tanú27, tanú28, tanú29, tanú30, tanú31, tanú32, tanú34, tanú35, tanú36, P.L., N.F., G.Cs. tanú vallomásainak felolvasására is a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontjában illetőleg (2) bekezdés b) pontjában foglaltakkal összhangban került sor.

[37] Az elsőfokú bíróság az igazságügyi elmeorvos-, pszichológus-, hírközlési-, műszaki-, genetikus, informatikus, ujjnyom-, botanikus, vegyész-, geológus-, informatikai szakértői véleményeket, egyéb iratokat, okiratokat is a tárgyalás anyagává tette.

[38] Egyúttal a Be. 530. § (2) bekezdés a) és b) pontjában írtaknak megfelelően – figyelemmel arra is, hogy a védő az előkészítő ülést követően szakértő1 igazságügyi hírközlési szakértő esetében erre indítványt is tett – a Be. 529. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezéseket betartva szakértő1 igazságügyi hírközlési, szakértő2 igazságügyi műszaki-, szakértő7 igazságügyi pszichológus szakértőket a tárgyaláson is meghallgatta.

[39] szakértő⁷ igazságügyi pszichológus szakértő meghallgatása kapcsán ugyanakkor megjegyzi az ítéltábla, hogy az némiképp a bizonyítás kereteit túllépte, parttalanná vált, s bár ezt az elsőfokú bíróság – helyesen – bizonyítékként nem vette figyelembe, a szakértő a tárgyaláson szükségtelen részletességgel foglalkozott az ügy tárgyához nem tartozó kérdésekkel (a vádlott, tanú⁷ tanú szexuális irányultságával), illetőleg részben ezek alapján minden szakértői vizsgálati és ténybeli alapot nélkülöző, az ügy esetleges motivációjával kapcsolatos feltevéseket fogalmazott meg.

[40] A törvényszék a releváns kamerafelvételek anyagát a Be. 533. § (1) és (2) bekezdése értelmében nemcsak az arról készült jelentés ismertetésével tette a tárgyalás anyagává, hanem – egy részében a bizonyítási eljárás Be. 547. §-a szerinti újra megnyitását követően – lejátszotta, s ennek menetét kifogástalanul, a Be. 445. § (2) bekezdésének a) és d) pontjait is maradéktalanul betartva jegyzőkönyvezte.

[41] Az ítéltábla (a tényállás tisztázási kötelezettség körében) foglalkozott azzal is, hogy a bizonyítékok (Terhelt¹ tanúvallomásáról készült réteges hangelemzés, és folytatólagos tanúvallomása egy részének) kirekesztésére törvényesen került-e sor, s e körben a törvényszék érvelésével mindenben egyetértett.

[42] Mindenekelőtt azt kell előrebecsátani, hogy e vizsgálat az elsőfokú bíróság részéről a büntetőeljárás rendelkezésein alapult, hiszen bizonyíték csak a Be. 165. §-ában felsorolt, emellett a Be. 166. §-a szerint törvényesen beszerzett és a Be. 167. §-ban foglaltaknak megfelelően értékelt bizonyítási eszközből származhat. A bizonyítási eszköz a bizonyíték forrása, s a Be. 167. § (5) bekezdés alapján nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyészség, a nyomozó hatóság, illetve a (2) bekezdésben meghatározott hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével szerzett meg. Az eljárási törvény értelmében a bizonyítékok köréből tehát azokat a tényeket kell kizárni, amelyek a bizonyítás törvényességének fenti megsértésével szerzett bizonyítási eszközből származnak. A büntetőeljárásban a bizonyíték kirekesztésére csak törvényes ok alapján, mindig eljárásjogi okon alapulón kerülhet sor, jogkövetkezménye pedig a bizonyíték figyelmen kívül hagyásának kötelezettsége.

[43] A Be. 212. §-ában szabályozott műszeres vallomásellenőrzés alkalmazására vonatkozó rendelkezések nem szűkíthetőek a poligráfus hazugságvizsgáló készülék igénybevételére. Mert bár utóbbi a műszeres vallomásellenőrzés jelenleg legelfogadottabb technikája, minden olyan módszer ide sorolható, mely során egy vallomás hitelt érdemlőségét közvetetten, a vizsgált személy fiziológiai tendenciáinak változását (értve ezen akár a pulzus, vérnyomás, pupilla tágulat, hangszín, hangmagasság, hangsebesség stb.) műszer használatával elemzik. A egyéb érdekelt² által a szoftveres hangelemző technológia felhasználásával végzett réteges hangelemzés az előbbieken kifejtettek szerint a Be. 212. §-ában szabályozott bizonyítási cselekmény körébe sorolható, s így annak lefolytatása – függetlenül attól, hogy az a vizsgált személy egyidejű közreműködését szükségessé teszi-e – kizárólag a vizsgálat tárgyát képező vallomást tevő tanú vagy gyanúsított engedélye alapján történhetett volna. S miután a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI.)

Korm.rendelet 79. §-a részletesen szabályozta ezen eljárási cselekmény és az engedély beszerzésének menetét, így az elsőfokú bíróság azon megállapításának helytállóságához kétség nem fér, hogy Terhelt1 tanúvallomásának műszeres vallomásellenőrzéséhez szükséges hozzájárulásnak a vele aláíratott nyilatkozat (melyben egyebek mellett a vizsgálat célja és jellege sem szerepel) nem tekinthető.

[44] Ily módon Terhelt1 tanúvallomásának műszeres vallomásellenőrzésről készült feljegyzés és tanú8 szaktanácsadónak a tárgyaláson tanúként ezzel összefüggő állításainak bizonyítékok köréből történő kirekesztésére törvényesen került sor.

[45] Maradéktalanul osztotta a másodfokú bíróság a terhelt nyomozás során tanúként tett vallomásai felhasználhatóságával, illetőleg egyes részeinél a felhasználhatóság kizártságával kapcsolatos elsőbírői álláspontot is. Ennek kapcsán mindenekelőtt azt kell hangsúlyozni, hogy a nyomozás elrendelése nem zárja ki olyan személyek tanúkénti kihallgatását, akik később terhelti pozícióba kerülnek, amennyiben a tanúkénti kihallgatás időpontjában vonatkozásukban bűncselekmény megalapozott gyanúja nem állapítható meg. Ez alapján önmagában Terhelt1 tanúkénti kihallgatása miatt vallomásainak felhasználhatósága nem kérdőjelezhető meg, ugyanakkor őt tanúként a büntetőjogi felelősségét felvető, azt érintő kérdések tekintetében a Be. 172. § (1) bekezdése szerinti tanúvallomás megtagadásának joga korlátozás nélkül megilleti, azt indokolni nem köteles. S a tanúvallomás megtagadásának lehetőségét a kihallgatást fogyanatosító nyomozó hatóság, ügyészség, bíróság eljáró tagjának akkor is fel kell ismernie, ha annak indokaként a tanú más okra hivatkozott vagy konkrét okot nem jelölt meg.

[46] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása a Be. 561. § (3) bekezdés a) pontjában írtakkal összhangban tartalmazza a vádra utalást, a vád szerinti minősítést és a vádirati tényállás releváns tartalmát.

[47] A vádlott személyi körülményeire és előéletére vonatkozó adatok (Be. 561. § (3) bekezdés b) pont) annyiban pontosítandók, hogy ismert betegsége, tartozása nincs, mert a „...nem jelölt”, „...nem panaszt” szóhasználat e megállapításoknál is kerülendő, miután a személyi körülményeket érintő tényeket is a bíróság állapítja meg, adott esetben a terhelti vallomás vagy más bizonyítási eszközökből származó adat (okirat, szakértői vélemény stb.) alapján.

[48] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényegében megalapozott, annak kisebb, a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjából eredő részbeni megalapozatlansági hibája a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az ügyiratok alapján kiküszöbölhető volt, ezért az ítéltábla a vádhoz kötöttség sérelmét felvető [17] bekezdés egyidejű mellőzésével a [14] bekezdés első mondatának elejét kiegészíti azon szövegrésszel, hogy „A sértett halálát okozó szándékos bűncselekményt követően, de legkésőbb (másnap...)”, míg a második mondat első mondatrésze helyébe a következő szöveg

kerül: „A halál bekövetkezését követően, de legkésőbb a fenti dolgok birtokba kerülésekor a vádlott tudott (arról...)”.

[49] Az így kiegészített tényállás már mindenben hiánytalan és pontos, téves ténybeli következtetést sem tartalmaz, az a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, így a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[50] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában írtak szerint hiánytalanul, példásan, magas színvonalon teljesítette, megjelölte a rendelkezésre álló bizonyítékokat és részletes indokát adta, hogy a tényállás megállapításakor egyes bizonyítékokat milyen módon és okból vett figyelembe, fogadott vagy vetett el.

[51] E körben a törvényszék kifogástalanul, s lényegre látóan ismerte fel a bizonyítékok értékelésének sarokpontjait, s ehhez fűzött indokolása teljes, logikai hibáktól mentes. A védői – elsőfokú eljárásban előadott perbeszédével azonos tartalommal előterjesztett – fellebbezés indokolásában, ugyanígy a nyilvános ülésen előadott perbeszédében olyan érv, mely ezen indokolás helytállóságát megkérdőjelezte volna, vagy az indokolás kiegészítését tette volna szükségessé, nem hangzott el.

[52] A másodfokú bíróság is osztotta tehát azt az elsőbírői álláspontot, hogy a bizonyítékok értékelésének egyik meghatározó eleme annak megítélése, hogy a sértett halála szándékos bűncselekménnyel összefüggésben bekövetkezett-e.

[53] E kérdésben az elsőfokú bíróság körültekintően elemezte a rendelkezésre álló – holttest hiányában – közvetett bizonyítékokat, s azt is kifogástalanul vezette le, hogy a körülményekből másra, mint a sértett szándékos bűncselekménnyel összefüggésben bekövetkezett halálára, következtetni nem lehet. Mindazonáltal a védői felvetések okán szükséges még egyszer számbavenni a tanúvallomásokból, okiratokból megállapítható alábbi tényeket, körülményeket:

- sértett sértett hozzátartozóival, barátaival utoljára 2019. május 10. napján vette fel a kapcsolatot, aznap 16 óra 30 percet követően őt senki nem látta, semmilyen mozgását nem dokumentálták, személyesen, telefonon sem jelentkezett, hívásokra nem reagált, magánéleti, üzleti tevékenységével egyaránt felhagyott. A sértett viselkedését énidegennek tartva 2019. május 11. napjától többen keresték, 2019. május 13. napján pedig testvére bejelentette eltűnését.

- A sértett műhelyből való távozását (2019. május 10. 16:30) követő feltalálását segíthető esetleges nyomokat szisztematikusan tüntették el, holttestét elrejtették.

- Bár a sértett megelőző nap délután még a saját gépkocsijával közlekedett, azt később, a cselekmény másnapján, 21 óra 30 perc körüli időben nem a sértett vitte vissza Települési otthonához, s hagyta ott nyitott állapotban, benne az indítókulccsal.

- A gépkocsi viasszaszállításának napján, 2019. május 11.-én reggel 7 óra körüli időben a sértett telefonja Magyarországról Szlovákia felé mozgott. A kutyanév nevű kutyáját, melyhez a sértettnek rendkívül szoros érzelmi kötődése volt, minden találkozára, hosszabb-rövidebb útjaira egyaránt magával vitte, 2019. május 11. napján 15 óra 30 perckor Szlovákiában, Kétfegyvernek közelében – a sértett telefon útvonalának megfeleltethetően – találták meg, a külsérelmi nyomok, a megtalálás körülményei alapján az ebet egy autóból kiteve hagyták sorsára.
- A Településli otthonába viasszaszállított, forgalomba nem helyezett Hummer H1 gépkocsi Szlovákiában nem járt, a sértettnek tehát a mozgását megkönnyítő jármű nem állt rendelkezésre, s ugyanígy nem volt úti okmány, mely hosszabb, tervezett (vagy akár csak hirtelen elhatározott, de észszerűen végrehajtott) eltávozására utalt, azt lehetővé tette volna.
- A műhely hátrahagyott állapota és tanúvallomásokból kirajzolódó rendszeretete is azt mutatta, hogy 2019. május 10. napján délután a műhelyt a viasszatérés szándékával hagyta el.
- Az eltűnése utáni időszakra több tervezett programja volt.
- A családi, személyi, egzisztenciális körülményeiben nem történt olyan jellegű, hirtelen változás, mely hozzátartozóival, barátaival, ismerőseivel a kapcsolat teljes és végleges megszakítását magyarázta volna.

[54] Mindezek alapján a másodfokú bíróság kategorikus álláspontja is az, hogy a fenti tények, körülmények egyöntetűen a sértett 2019. május 10.-én, a sérelmére elkövetett szándékos bűncselekménnyel összefüggésben bekövetkezett halálát igazolták.

[55] A védelem fenti egyirányba mutató adatokkal szemben egyetlen olyan körülményt sem hozott fel, s ilyet a bíróság sem észlelt, mely sértett életben létét, esetleg véletlen baleset, betegség vagy szándékos bűncselekményen kívüli más okból bekövetkezett halálát a legcsekélyebb mértékben valószínűsítette volna, az ezzel összefüggő vádlotti, védői felvetések minden ténybeli alapot nélkülöznek. A véletlen történések lehetőségét pont a nyomok elrejtése és az zárja ki, hogy a sértettet holttestét a mai napig sem találták meg.

[56] A bűnpártolás valamennyi elkövetési magatartása feltételezi az ún. alaphűncselekményt, amelynek legalább kísérleti, illetve ha a törvény azt is büntetni rendeli, előkészületi szakba kell jutnia. Az azonban nem feltétel, hogy az alaphűncselekmény elkövetőjének a felelősségre vonása megtörténjen (például a gyermekkor vagy a beszámítási képesség hiánya miatt), sőt még az sem, hogy az elkövető ismert és személy szerint azonosítható legyen, ekként a védő az alaphűncselekmény „perrendszerű” bizonyításának hiányára, mint a védenca bűnpártolás miatti büntetőjogi felelősségrevonásának akadályára sem helytállóan hivatkozott. Sőt ezzel szemben az hangsúlyozandó, hogy az elsőfokú bíróság az alaphűncselekmény vizsgálata során a Be. 7. § (4) bekezdésében írt bizonyítási alapotetést is messzemenően szem előtt tartotta, amikor úgy ítélte meg, hogy a sértett halálához vezető

eseményeket illető bizonytalanságok (főként a holttest hiánya) miatt annak emberölés büntettekénti minősítése nem, hanem csak az állapítható meg, hogy a sértett halála szándékos bűncselekménnyel okozati összefüggésben következett be.

[57] Ezt követően a törvényszék a terheltek a sértett halálához vezető bűncselekménnyel kapcsolatos tudattartalmával, az alapcselekményt követő, vádban terhére rótt cselekvőségének vizsgálatával foglalkozott.

[58] S a törvényszék e körben is minden szükséges bizonyítást elvégzett, s bizonyítékértékelő tevékenysége is hiánytalan és hibátlan volt, az annak eredményeképpen tett megállapításainak megismétlése szükségtelen, ezért a másodfokú bíróság a védői fellebbezés indokolására és a perbeszédre figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[59] A sértett halálának megállapíthatóságával kapcsolatosan értékelt körülmények alapján nem kétséges, hogy a vád tárgyát képező magatartásokat sértett sértetten kívüli személy fejtette ki. A sértett nyomainak elfedéséből, telefonjának, s lényegében a folyamatosan vele tartózkodó kutyánév nevű kutyájának külföldre viteléből másra következtetni nem lehet, mint hogy az az azonosítás, az eltűnés (okai) felderítésének megnehezítését szolgálta. Ebből pedig az elkövető alapcselekménnyel kapcsolatos (utólagos) tudattartalma, célja is egyértelműen következik, az különösebb magyarázatot nem igényel.

[60] Az elsőfokú bíróság azt is hibátlanul vezette le, hogy a büntetőjogi bizonyosságot a vád tárgyává tett magatartás kapcsán nem önmagában és kizárólag a védő által hivatkozott körülményi bizonyítékok, bár azok véletlenül túlmutató volta nagyobb számukból és logikai összekapcsolódásukból is kitűnik, hanem Terhelt1 tanúként tett, ezzel összefüggő állításainak ellentmondásossága, más bizonyítékokkal cáfolható volta, és egyértelműen megállapítható érdekvezéreltsége eredményezte.

[61] Így a sértetti telefon és a vádlott gépjárműve egyidőben (2011. május 11. napján 7 óra körüli időben), egyirányba, a 2. számú főúton Szlovákia felé tartott és oda át is lépett, miközben a sértett által használt gépkocsi ilyen irányú mozgása kizárható volt; a kutya megtalálása a vádlotti gépkocsi útvonalához térben és időben is egyeztethető volt; a vádlott 21 óra 44 perckor olyan helyről bonyolított hívást, mely lehetővé tette a sértett Hummer H1 típusú gépjárművének Település1i otthonához történő mintegy negyedórával előbbi visszavitelét.

[62] Bűnös tudattartalmára utal továbbá, hogy szlovákiai útjára a saját telefonját nem vitte magával, s a bűncselekményhez való kapcsolódást veti fel a fémkereső bűncselekmény utáni, konspiratív beszerzése is.

[63] Mindemellett Terhelt1 tanúkenti kihallgatása során először (2019. május 21.) nem tudott számot adni arról, hogy tíz nappal korábban, 2011. május 11. napján, a neki felrótt magatartások idején hol tartózkodott, a gépkocsit kinek adta kölcsön, jóllehet ennek

közléséhez elemi érdeke fűződött volna. Ezt követően elismerte, hogy a gépkocsijával Szlovákiába ő ment, de annak okát és körülményeit is rendkívül ellentmondásosan adta elő.

[64] Az elsőfokú bíróság helytállóan tulajdonított jelentőséget a terhelt azon, a sértett baráti körébe tartozó személyek és hozzátartozók által egyöntetűen cáfolható állításának, mely szerint a Hummer típusú járművét a sértett engedélyével korábban kipróbálta. Ez ugyanis arra utal, hogy vezette a járművet, s az ezzel összefüggő, az eljárás során esetlegesen feltárható nyomokra próbált magyarázattal szolgálni.

[65] A helyadatok egymásra vetíthetősége és Terhelt1 tanúvallomásában közöltek alapján a sértett telefonjának vádlott általi szállítása aggálytalanul megállapítható volt, még ha a hírközlési szakértő e tekintetben kategorikus véleményt nem is adott.

[66] Az sem kétséges, hogy a kutya feltalálási helye ezen útvonalba illeszkedett, s az észszerűségnek mondott volna ellent a telefon és az eb azonos helyre, eltérő módon, időben való szállítása, arra is figyelemmel, hogy a sértett halálakor azok egy helyen, vele/nála voltak. Az pedig, hogy a gépkocsiban a kutya szőrét utóbb nem azonosították, a gépkocsi kitakarítására utaló jelek miatt, és a szállítás körülményei (pl.: fólia, takaró stb. használata) ismeretének hiányában jelentőséggel nem bír, az a terhelti gépjármű általi szállítást nem zárja ki.

[67] A tényállás módosítását az tette szükségessé, hogy az elsőfokú bíróság szükségtelenül, részben a vád kereteit túllépve utalt a bizonyítási eljárás során kétséget kizáróan meg nem állapítható tényekre, ugyanakkor a bűncselekmény(ek) minősítéséhez, azaz az utólagos bűnsegély megállapításához szükséges terhelti tudattartalomra vonatkozó tényállításokat nem teljeskörűen rögzítette.

[68] A fentiek szerint irányadó tényállásból tehát az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, és törvényesen került sor a cselekmények minősítésére is, a jogi indokolás teljes, kiegészítést nem igényel.

[69] A Btk. 282. § (1) bekezdésében meghatározott bűnpártolás bűncselekménye három különböző, a), b) és c) pontban nevesített elkövetési magatartást foglal magába, s a történeti tényállásban szereplő tények ezek közül a b) pontban írt személyi bűnpártolásnak feleltethetők meg, ahogy azt az elsőfokú bíróság a jogi indokolásban maga is megállapította. A Btk. 282. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a büntetőeljárás megghiúsítására törekvés körébe tartozik ugyanis minden olyan magatartás (így a sértett nyomainak, dolgainak eltüntetése, elrejtése, a helyszínről elszállítása is), amelyek objektíve alkalmasak az eljárás sikerének a megghiúsítására, a tényállás felderítésének a megakadályozására, s a tényállás megvalósulásához, a befejezettséghez nem szükséges, hogy az elkövető magatartása eredménnyel járjon, s ugyancsak nem feltétele e bűncselekmény megállapításának, hogy az eljárás még nem indult meg az alapcselekmény elkövetőjével szemben (aki lehet az alapcselekmény tettese és részese egyaránt), elegendő, ha fennáll annak a reális lehetősége.

[70] A minősített eset felrovásának – helyes – mellőzése egyértelműen következik a fentebb már kifejtettekbel, abból, hogy az alapcselekmény emberölés büntettekénti minősítése kétséget kizáróan nem volt igazolható.

[71] A Btk. 244. § (1) bekezdés b) pontja szerinti állatkínzás vétségének felrovására is törvényesen került sor, e pontba sorolható minden olyan magatartás, amelynek eredményeként az állat feletti birtokviszony, a korábbi tartás, gondozás, őrzés megszűnik. S ahogy arra a törvényszék pontosan mutatott rá, az elkövetési magatartás megvalósulása szempontjából közömbös, hogy a birtokviszony milyen módon (esetleg bűncselekmény útján) jött létre, de ugyanígy nem bír jelentőséggel a birtokviszony rövidebb tartama sem.

[72] Azt az elsőbírói álláspontot is osztotta a másodfokú bíróság, hogy elvételnak megfeleltethető magatartás hiányában lopás bűncselekményének megállapítására nem kerülhetett sor, azzal a megjegyzéssel, hogy a sértett telefonjának és kutyájának kitétele, miután az a nyomainak eltüntetésére irányult, a lopáshoz megkívánt jogtalan eltulajdonítási célzatot sem fedi le.

[73] A büntetés kiszabása során értékelendő körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul tárta fel, s azok, valamint a büntetéskiszabási körülmények alapján, a büntetési célokat szem előtt tartva, a büntetéskiszabási elvekkel összhangban választotta meg a büntetés nemét.

[74] Az alapbűncselekmény jellege, melyhez a terhelt utólagos bűnsegélye társult, az ítéltábla álláspontja szerint is mellőzhetetlenné tette végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását. Ugyanakkor a szabadságvesztés mértékét némiképp eltúlzottnak találta figyelemmel arra, hogy a kényszerintézkedés, s ezen belül is a legszigorúbb kényszerintézkedés, a letartóztatás hatálya alatt töltött egy év az elévülési időt megközelítő időmúlás nyomatakát jelentősen növelte, ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát 1 év 4 hónapra mérsékelte. Ennél nagyobb mérvű elengedés, a középmentéktől lefele jelentősebb eltérés azonban a súlyosító tényezők ugyancsak jelentős nyomatéka miatt nem volt indokolt.

[75] Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról is a pontosan felhívott jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően határozott.

[76] A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása mind nemét, mind pedig főbüntetéshez igazodó tartamát tekintve törvényes volt.

[77] A bűnügyi költségre vonatkozó elsőbírói rendelkezés is törvényes, az annak alapjául szolgáló törvényhelyre pontosan hivatkozott az elsőfokú ítélet.

[1] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 599. §-a szerinti nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján – a bűnösségre, a cselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést nem érintve – részben megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. §§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta. Emellett megállapította a vádlott által bűnügyi felügyelet hatálya alatt töltött idő kezdő és záró napját, valamint az érvényes lakcíme, tényleges tartózkodási helye tekintetében hatályos adatokat, érvényes személye azonosító okmányának adatait, s a bevezető részben az ítélet sorszámaának feltüntetésével pontosította az ügyszámot.

[2] Az elsőfokú ítélet rendelkező része és az indokolt ítélet 1. oldalán a határozat sorszáma megjelölésének mellőzésével kapcsolatban az ítéltábla még a következőkre mutat rá. Az elsőfokú bíróság a határozat sorszáma első oldali megjelölésének mellőzését vélhetően a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII. 23.) OBH utasítás 27/A. § (3) bekezdéséből vezette le, a másodfokú bíróság álláspontja szerint tévesen. A hivatkozott rendelkezés akként fogalmaz, hogy a külön íven fogalmazott határozat fejlécében az oldal tetején fel kell tüntetni az oldalszámot arab számmal, középre zárva és az ügyszámot, balra zárva; az első oldalon nincs fejléc és oldalszám. Mindebből egyértelmű, hogy az ügyszámnak az első oldalon is meg kell jelennie, s ez következik a 451. § (2) bekezdés b) pontjából is, mely szerint az ügydöntő határozat bevezető része tartalmazza egyebek mellett a bírósági ügy számát. Arra ugyanakkor nincs előírás, hogy a bíróság és az ügyszám megjelölése a bevezető részben szövegbe ágyazottan, vagy abból kiemelve történjen meg. Ezzel szemben a fenti OBH utasítás számozási, sorszámozási rendelkezései, nevezetesen a 81. § (1) bekezdése tartalmazza, hogy (egyebek mellett) a határozatokat az ügyszám mellett sorszámozással kell ellátni. Ekként a bevezető részben írt ügyszámnak szükségszerűen tartalmaznia kell a sorszámot is, ahogy azt a törvényszék a határozata 2. oldalától a fejlécben (melyben ugyancsak az ügyszámot kell feltüntetni) – helyesen – megtette. A teljesség igénye érdekében mutat rá az ítéltábla arra is, hogy a kúriai határozatok bevezető részében ennek megfelelően az ügy száma szövegrésznél kivétel nélkül a határozatok sorszáma is szerepel.

[78] A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával felmerült bűnügyi költség megállapítására és viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 613. § (1) bekezdésén illetőleg a Be. 574. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2024. január 31.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

dr. Raczkó Katalin s. k.,

dr. Cserni János s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 13.B.14/2022/23. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.280/2023/21. számú ítéletében írt változtatással 2024. január 31. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. január 31.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke